

Sygn. akt V CSK 237/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej (...)

przy ul. Ł. w R.

przeciwko Z. S.A. w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz powódki kwotę 3600 (trzy
tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony pozwanej Z. S.A. z siedzibą w K. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 grudnia 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.:

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej, w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia, czy roszczenie wspólnoty mieszkaniowej o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości wspólnej na podstawie art. 118 k.c. podlega trzyletniemu terminowi przedawnienia jako mające związek z prowadzeniem działalności gospodarczej wspólnoty mieszkaniowej w zakresie zarządzania nieruchomością wspólną takiej wspólnoty. Skarżąca przedstawiła uzasadnienie, przy pomocy którego starała się dowieść wystąpienia tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale brak jest w nim takiej argumentacji, która wskazywałaby na możliwość zaistnienia rozbieżnych ocen zaprezentowanego problemu.

Status prawny, charakter i wreszcie w konsekwencji cel oraz zakres działalności wspólnoty mieszkaniowej kształtują art. 6 i art. 17 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1892, uzupełniającą należy mieć na uwadze art. 18, 20, 21, 22 i 27, które nie wskazują na gospodarczy charakter działalności ani wspólnoty mieszkaniowej, ani zarządcy czy zarządu, których to umocowanie wypływa z woli właścicieli lokali tworzących wspólnotę mieszkaniową). Z przepisów tych i z orzecznictwa wynika wyraźnie, że wspólnota mieszkaniowa nie może występować w innej roli niż została przewidziana dla niej przez ustawodawcę, ma zdolność prawną tylko w granicach celów wspólnoty mieszkaniowej, celem tym nie jest działalność gospodarcza, lecz sprawowanie zarządu nieruchomością wspólną i w tym zakresie może posiadać własny majątek, który i tak pośrednio należy do właścicieli lokali, których lokale wchodzi w skład określonej nieruchomości (zob. m. in.: wyrok SN z dnia 15 maja 2014 r., sygn. akt IV CSK 470/13, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 14 marca 2013 r., sygn. akt I CSK 379/12, OSNC 2013, nr 11, poz. 130, Biuletyn SN 2013, nr 6, s. 10, wyrok SN z dnia 15 października 2008 r., sygn. akt I CSK 118/08, www.sn.pl, uchwałę 7 sędziów SN – zasada prawna z dnia 21 grudnia 2007 r., sygn. akt III CZP 65/07, OSNC 2008, nr 7 – 8, poz. 69, Biuletyn SN 2007, nr 12, s. 9, a także por.: uchwałę SN z dnia 16 września 2010 r., sygn. akt III CZP 44/10, OSNC

Zbiór Dodatkowy nr A/2011, poz. 19, Biuletyn SN 2010, nr 9, s. 5, wyrok SN z dnia 8 października 2008 r., sygn. akt V CSK 143/08, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 22 września 2005 r., sygn. akt IV CK 105/05, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 3 grudnia 2004 r., sygn. akt IV CK 613/03, www.sn.pl, uchwałę SN z dnia 23 września 2004 r., sygn. akt III CZP 48/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 153, Biuletyn SN 2004, nr 9, s. 7, uchwałę SN z dnia 24 października 1972 r., sygn. akt III CZP 70/72, OSNC 1973, nr 6, poz. 102). Nie przedstawiono w skardze argumentów prowadzących do uznania potrzeby rozważania zmiany ugruntowanego poglądu. Spółdzielnie mieszkaniowe, do których odwołuje się skarżąca, mają odmienny status prawny, w tym w zakresie prawa prowadzenia działalności gospodarczej, co wyraźnie wynika z art. 1 i 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1222 z późn. zm.).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca podniosła, że w jej ocenie skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie art. 118 k.c. Nie przedstawiła jednak wywodu prawnego, który wspierałby tezę o podnoszonym przez nią rażącym naruszeniu prawa skutkującym oczywistym uzasadnieniem skargi. Co więcej, argumentacja jest jedynie innym ujęciem wątpliwości interpretacyjnych związanych z zaprezentowanym zagadnieniem prawnym, a co do zasady nie jest możliwe jednoczesne skuteczne wykazywanie, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne dotyczące wykładni określonych przepisów prawa i że skarga oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona. Skarżąca powołała się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na nieważność postępowania, ale poza powołaniem art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. nie przedstawiła argumentacji dotyczącej tej przesłanki. Niezależnie od tego należy zauważyć, iż w niniejszej sprawie którykolwiek z przypadków nieważności postępowania nie zachodzi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

aj